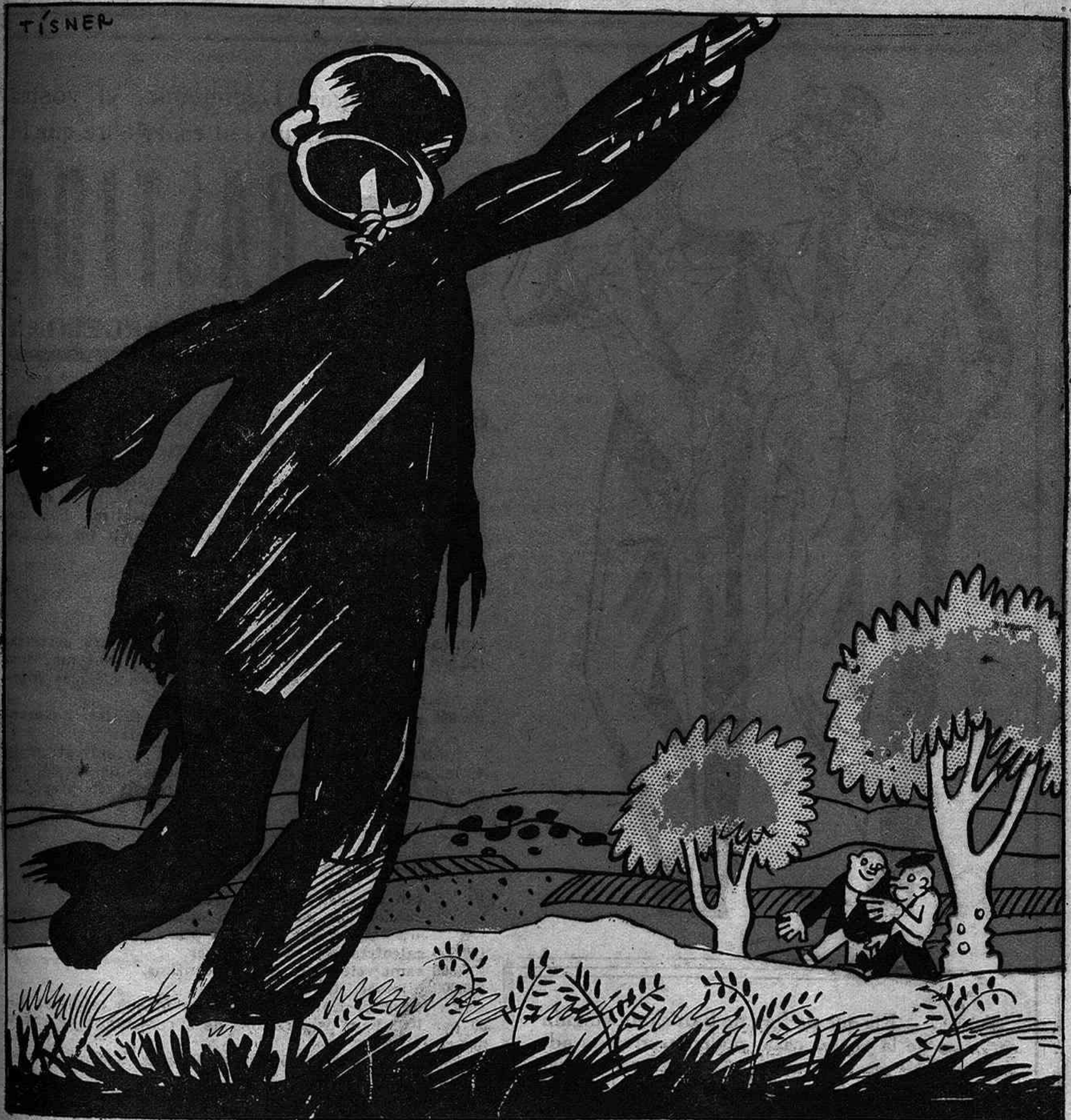

L'ESQUELLA

DE LA TORRATXA

— TÉ: EL FEIXISME

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

Tapes Esquella 1935

**Rel·ligat i Tapes
Daurades
Pesseïes 8'50**

Ciudadà elegant i econòmic, el vostre
sastre i camiser no pot ésser altre que la

Casa BASTIDA

Passeig de Gràcia, 18-BARCELONA

Gran Basar de Sastreria i Camiseria Sistema Nordamericà

Allí trobareu el vostre vestit i la vostra camisa amb
totes les comoditats de preus. Ni liquidacions, ni re-
baixes de preus no poden res amb nosaltres. Sols els
55 anys d'experiència comercial permeten fer el que
fa la Casa Bastida.

En Sastreria tenim

100.000 vestits confeccionats paten des de 15 pessetes.
100.000 vestits confeccionats llaneta en gustos moderns,
tall anglès, a 40, 50, 60 i 75 ptes. els més supe-
rioris.

100.000 pantalons confeccionats, des de 5 ptes. i classes
més superiors, a 8, 10 i 15 pessetes.

Amb un petit suplement us podem fer el vestit a la
mida, com també, si us precisa, tenim una secció que
ens permet lliurar-vos a la tarda el vestit encarregat el
matí.

En Camiseria tenim

100.000 camises de gran estil, a 4'95.

100.000 camises de diferents qualitats en zèfirs, pope-
lins i rayons, a 8, 8 i 10 ptes.

100.000 calçotets, des de 1'95 ptes.

100.000 samarretes, des de 0'95 cèntims.

100.000 pijames, des de 4'95 ptes.

En la camiseria a mida podem fer-vos estalviar un
50 per 100. Fem camises des de 8 pessetes, i de rayon
des de 12 ptes.

Encara que estem situats al Passeig de Gràcia, som
la casa més barata de Barcelona.

Obsequiem tots els compradors amb diferents pre-
sents i segells de la Caixa de Pensions per a la Vellesa
i d'Estalvi.

AVIS. — Els que de fora de Barcelona vulguin
servir-se de la nostra casa, poden escriure, i ad-
juntant 0'50 pessetes en segells, rebran figurins,
mostres i un sistema especial per a prendre's les
mides amb les instruccions per a rebre l'encàrrec
abans dels cinc dies.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ,
PENEDIDES, 8. - Telèfon 21361
(ARREPENTIDAS)
BARCELONA

FORA DE BARCELONA
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
ESPANYA: trimestre 3 Pesseïes
ESTRANGER: trimestre 5 Pesseïes

CRONICA

Un canvi profund

El militarisme reaccionari i petulant i la clerecia tancada en un furor ignorant i gasiu han portat el nostre pobre país a la guerra civil més crua i més sagnant que registra la història d'Espanya i gairebé la del món. La guerra que es descabdella per les terres de la Península i pel sòl i la mar de Mallorca no té altre objectiu que el d'acabar, d'una vegada per sempre, amb totes les institucions que fins ara semblaven intocables, amb tots els organismes subversius enemics constants de tot el que representa llibertat.

De fet, ara, estem vivint la Revolució que per un excés de generositat i de bondat, no va arribar junt amb la República. Tots ens vam sorprendre i felicitar d'haver obtingut un canvi de règim tan radical sense que s'hagués produït vessament de sang. Però és evident que la República estava en deute amb el poble. El deute s'està pagant ara: és la Revolució.

La suavitat amb què ens arribà la República ens feu ésser confiats. Malgrat el profund canvi, quedaven dempeus totes les institucions secularment enemigues de la nostra causa. El seu silenci, diem-ne provisional, ens va fer refiar massa. Els militars paràsits, els cacics, els polítics mercaders, subsistien. A l'ombra, com sempre, han seguit laborant. Tasca perillosa, la seva, sobretot pel que té d'emboscada. Una aparent adaptació a les noves normes polítiques ha fet durar quatre anys la comèdia llur. Però finalment, han caigut les caretes. Els militars se'ns han mostrat amb tota la seva cruesa, i ens han palesat el seu amor a l'alcohol i el seu desamor a la noblesa i a la lleialtat. Els polítics de la vella política s'han despullat i han exhibit la seva nuesa venal.

Aquesta guerra, doncs, no tracta solament de satisfer un anhel de justícia col·lectiu. Ve a enllestir un

estat de coses que no podia durar ni més setmanes ni més dies. Per damunt de la sang heroica i jove vessada pròdigament anem a batre la Pàtria somniada. Sabem com és de sensible pagar la llibertat a aquest preu terrible. Ens dol profundament. Però ens satisfà de saber que acabem d'una vegada amb la púrria nacional.

Ara la batalla està donada. El nostre front a una banda, ben alt, i a l'altre el d'ells, caigut per la nostra força, aguantat sabent del cert que van a la derrota, però mantigut per una vilesa més, la pitjor de totes. Si tinguessin vergonya ja s'haurien retut.

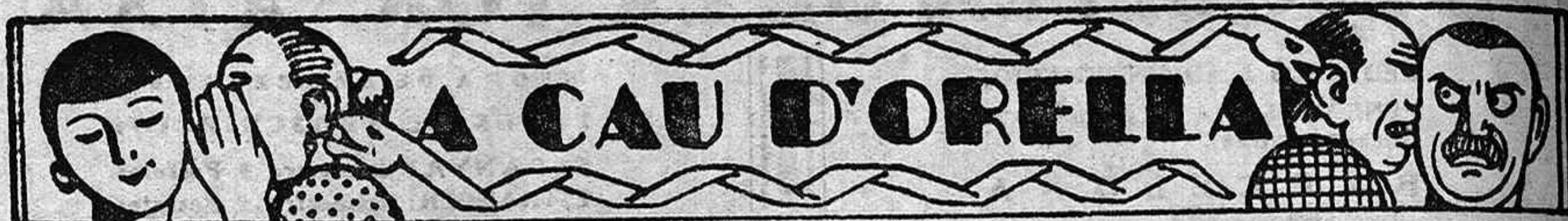
Cal gent armada. Cal consolidar les posicions guanyades i cal conquerir-ne de noves. El crí és suprem. El fa Catalunya, el fa la República i és impossible restar sords. Ens hi va, simplement, amb tota la seva grandesa, la llibertat. La nostra guerra no la podem perdre. Que tots ho tinguem ben present. Que tots ens repartim la responsabilitat que ens pertoca. Quan hàgim esclafat definitivament el feixisme que, de no haver-nos llançat al carrer, ens hauria esclafat a nosaltres, serem testimonis d'un canvi absolut. La Revolució es traduirà en noves doctrines, que s'aniran adaptant en lleis de la República. La gran tasca de Redempció serà feta. Haurem viscut més en mig any que no en un quart de segle.

Aquesta serà la nostra victòria.

La nova generació vindrà al món totalment lliure d'esclavatges. Formarem els homes en el més ample sentit de llibertat. Aleshores podrem emprendre amb la seguretat de resoldre-les definitivament, les nostres conquestes, les del catalanisme.

Evidentment, Catalunya pot esperar molt més d'una Espanya organitzada en "poble" que no d'una Espanya organitzada i regida en "cacic".

Les armes, al front!

«Salut!» com a salutació

Uns milicians van amb un cotxe cap a un poble a complir un determinat servei. Pel camí, a cada població, un treu el cap per la finestra. Alçant el puny saluda a un ciutadà dient-li:

—Salut!

I l'altre amatent, respon:

—Adéu.

Els companys del milicià, critiquen la resposta. Passen per un al-

tre poble i altre vegada: Salut i Adéu.

El milicià indignat, sobretot per la broma que d'això fan els seus companys diu:

—Si al poble que vé torna a acórrer el mateix en faré alguna.

L'auto passa per un altre poble. Moments d'expectació. Alçant el puny crida a un pagès:

—Salut!

—Salut!

I girant-se ràpid vers els seus companys diu content:

—Gràcies a Déu!!

Temps moderns

A Casp arriben els primers milicians catalans. El poble els rep entusiasmat: sap que finalment s'han acabat els horrors dels feixistes.

A l'endemà, més d'un pagès els saludava, alçant el puny d'aquesta manera:

—Vaya usted con Dios.

Martí Bas

AIXÒ VOLIA EL FEIXISME

Comentaris

Una incògnita a l'horitzó

Abd-el-Krim és l'interrogant d'aquets dies.

Un interrogant ple d'inquietuds de caire internacional.

Després de deu anys de forçada absència el cap de Beni-Urriaguel torna a ésser en primer pla d'actualitat.

Quan la reconquesta d'Àfrica per Primo de Rivera, el cabdill rifeny es va lliurar a les autoritats de França la justícia del qual el va desterrar a l'illa de la Reunion.

La consciència del poble espanyol va ésser enverinada respecte a la personalitat d'Abd-el-Krim, que, a fi de comptes, no era res menys que un autèntic heroi popular defensor de les llibertats del seu poble contra la invasió del Borbó, invasió inspirada en tèrbols negocis d'una Espanya fanàtica, cobdiciosa i militaritzada, a costa del treball i la sang d'un poble esclau.

L'Espanya que neix sobre les cendres d'un proper passat d'ignomínia veu amb simpatia la comentada fugida d'Abd-el-Krim de l'illa de la Reunion, vers les possibilitats del cap rifeny sobre els seus paisans, veu en ell l'home que farà veure als moros quina mena de gent són els Franco, Queipo de Llano i Cabanellas, Mola, etc., etc., i quina és

PORTEU BANDERES CATALANES PER AL FRONT!

l'Espanya actual veritable amiga de les petites nacionalitats i aliena a tota idea d'imperialisme.

Fins ací hem divagat sobre hipòtesis, però no és pas impossible que ja Abd-el-Krim estigui entre els seus.

Si fos així l'horitzó del feixisme no seria gaire consolador.

Amb el temps ho veurem.

Nou sentit de la neutralitat

Els feixistes desmoralitzats per la pròxima derrota definitiva es comporten com feres encerclades afusellant tothom qui tingui caire de treballador.

Davant d'aquests fets de vesania i de barbàrie el món contempla els fets d'Espanya considerant-los com un plet interior.

Els països governats per una legalitat constitucional no poden romandre en una actitud de neutralitat ni considerar en pla d'igualtat als defensors del Govern legítim i als rebels.

Els països organitzats legalment tenen el deure d'ajudar el legítim govern d'Espanya. o tota la civilització d'occident, tota la decantada democràcia i el culte a la justícia i a la llibertat s'ensorrarà definitivament.

Aprenent de dictador

Gil Robles, el covard cap de la Ceda, l'home que en un discurs va dir que havia de defensar Espanya fins a morir, i ell a l'hora dels trets va fugir, aquest «bluff» dels jesuïtes ha depositat a la fi la seva ambigua actitud.

Ha arribat a Burgos i ha dit: «Estic amb Espanya i Espanya està ací».

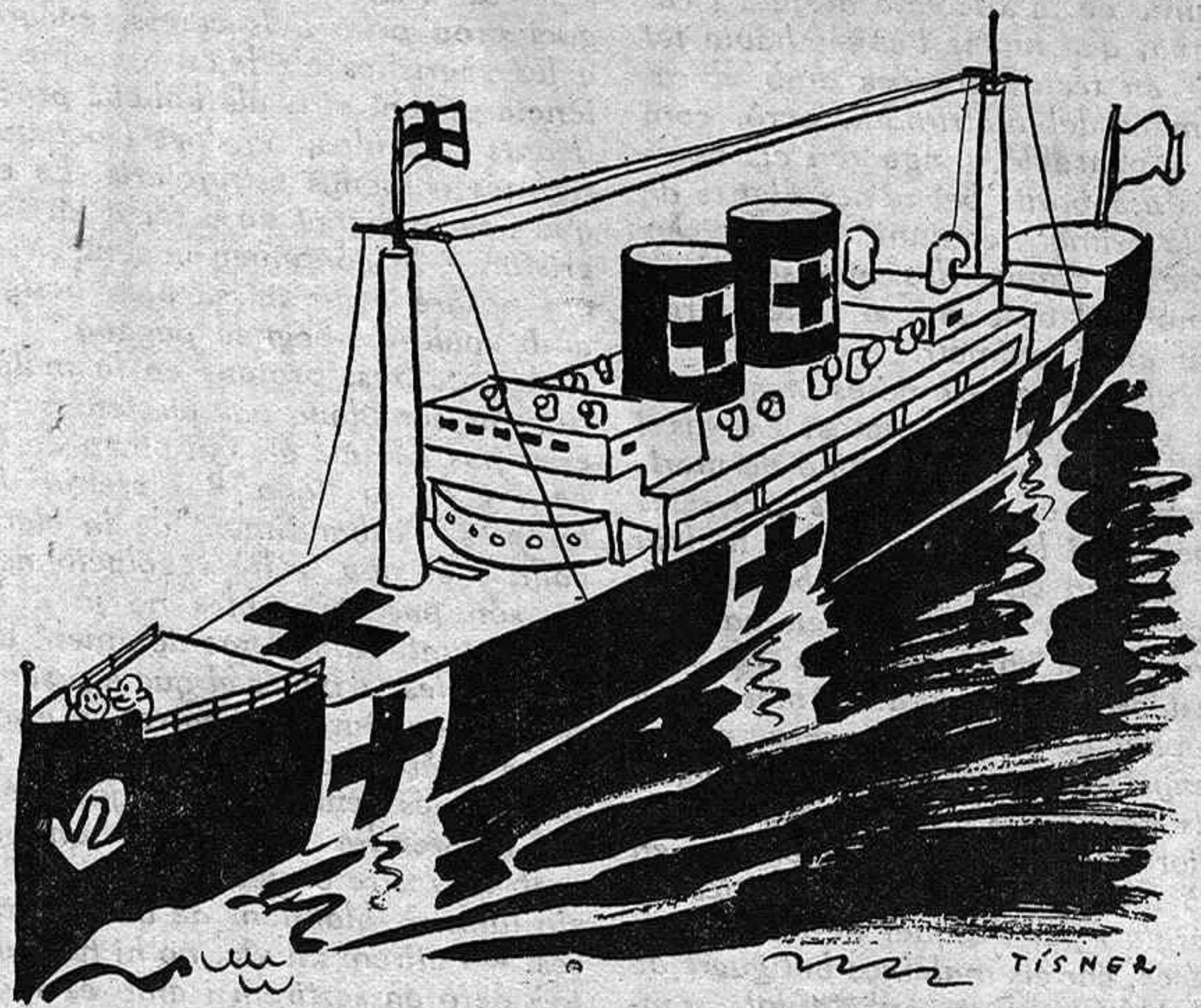
Els «arguments» que hauran empleat els militars feixistes per fer venir a Espanya el tremoladís Gil, formarien un curs complet de procediments de màxima persuasió.

El que sí es segur és que aquests procediments hauran relaxat els músculs abdominals de l'ex-catedràtic salmantí.

Ara, doncs, ja l'han decidit a fer de estaquirot polític dels rebels.

Pobre home! Tan tranquil que estava a l'altre costat de la frontera!

ALMOND

PROCEDIMENTS FEIXISTES

- Eren avions italians.
- Com ho has conegut?
- En veure que ens bombardejaven!

GLOSSARI

No hi haurà més cera que la que crema?

Els grans trasbalsos de la humanitat o del petit clos en què vivim com el peix a l'aigua o l'ocell a la gàbia, es singularitzen, entre altres coses de més gruix i embalum, per la desaparició d'uns oficis i la creació de noves activitats que dansen al so que els toquen. Una revolució pot ésser lenta i anar a la seva per les giragonses o els meandres de l'evolució envers un destí fixat, o pel sotrac vertical —responc personalment del disbarat gramatical que enclou la frase— d'una transformació feta a cops de puny i a puntades de peu. Tant en un cas com en l'altre, hi ha qui rep i que se'n beneficia i, sobretot, no manca qui s'aprofita del capgirell.

La supressió de les casaques i dels uniformes entatxonats de brodats, alimàries i xarretes, va fer la santíssima als gremis de tiradors d'or,

de broadors i de galoners. Com que una cosa no mor del tot, van trobar una mena de consolació per a anar fent la viu-viu en l'art d'enfaristoliar lliures de ministre, vestits de gala, «trajes de luces» per a torrejadors, casulles, dalmàtiques, capes pluvials, penons per a llüisos i «Pomells de Joventut». Ara, amb el domini absolut d'abillaments simples, granotes, «monos», camises sense guarniments i desaparició de disfresses cívico-religioso-militars, l'ofici dels empolainadors curuscants sembla anar a les acaballes, però sempre hi haurà l'esperança d'un demà pròdig en mascarades retrospectives, nous cultes espectaculars, sense comptar amb les exigències del teatre, del cinema, etc., etc.

El que veiem més fosc és el ram de la cereria. En temps pretèrits, cerers i xocolaters eren els trumfos. Va acabar-se, amb els frares, el

A la guerra com a la guerra

reialme de la xocolata desfeta i casolana, que tantes banyes havia fet eixir en testes ungides amb el sacrament del matrimoni, però, com a compensació, vingueren els bombons assaborits per nenes dignes de fer la primera comunió com per les dames i damiselles que serveixen l'amor pel broc gros o venen virginitat amb taxímetre.

L'afer de la cera no es presentava pas gaire clar i lluminós. El gas i l'electricitat van ferir, sinó de mort, greument, el negoci dels ciris, les espelmes i les xinxetes. No hi feia res que en els àpats de bon to senyoregin en les taules ben parades canalobres amb candeles de seu, d'estearina o de cera. El més havia davallat al menys i la cera, més o menys para —això era del compte dels cerers— s'havia reclòs a l'interior de les esglésies, i encara en allò indispensable segons regles de litúrgia i per l'esquer de les promences, car els mateixos botiguers de cal Déu, anaven substituint, sempre que podien, la secreció de les abelles per la il·luminació elèctrica.

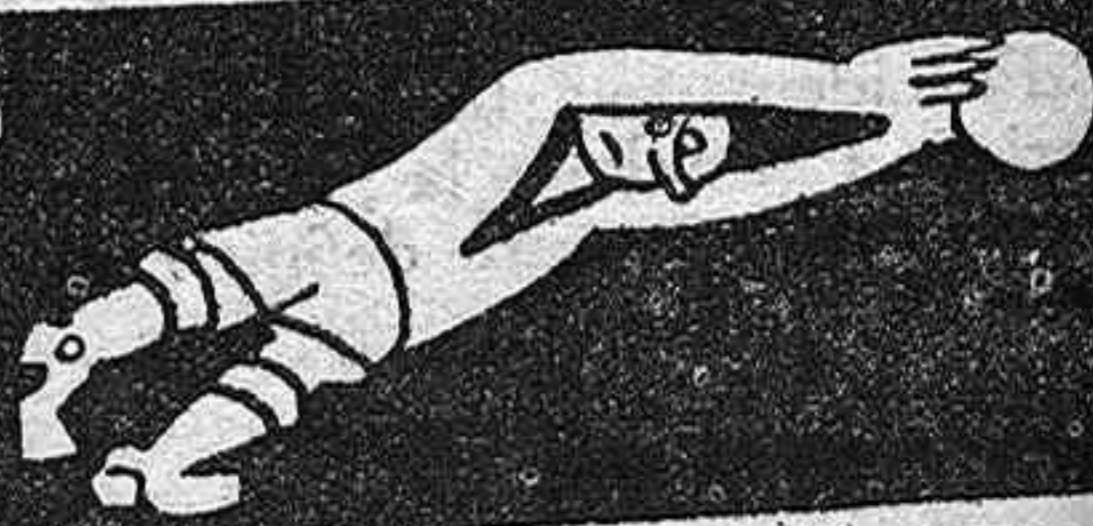
I per tal d'afinar encara més el negoci prou prim dels cerers, encara a les sagristies els feien la competència venent ciris als babaus practicants de tridus, novenes i octavaris més o menys estrafolaris. Es el que deia indignat un cerer a un sagristà: —Si continueu venent ciris, em posaré a dir missa a la botiga amb «vales» i beguda pagada!

A nosaltres, profans en la matèria, ens semblava que els temps no eren pas adients als qui viuen de la cera i de la llana. La crema de temples, l'esbandiment de la clercalla i el nou ordre revolucionari, no són pas favorables no ja a la prosperitat, sinó al manteniment de les cereries. Això és el que ens semblava, i en aturar pel carrer un amic cerer estàvem a punt de donar-li el nostre més sentit condol, quan ens va sorprendre en veure'l animat amb un rostre enriolat com si li fessin llum sis blandons de quatre lliures. —Patirem un xic, no hi ha dubte; però en sortirem i amb escreix. Els comptes són clars. Cal passar la tamborinada. Pareu-vos, però, a

considerar, que ultra la competència dels ciris elèctrics, en cada església, els dies de festa grossa, cremaven cent ciris davant uns deu mil devots. Es a dir, l'ú per cent. En canvi, com que trigarà més temps a fer-se funcions públiques en temples, si és que se'n tornen a fer, que no pas a permetre que cadascú, de casa estant, faci llum als sants i santes de la particular devoció (en imatge, efigie o en figuració simbòlica), tindrem que si de deu mil devots en rebaixem la mitat, hi haurà cinc mil carques en potència que cremarà cadascú quatre ciris a la setmana, pel cap més baix. Total: vint mil ciris contra cent. Amb l'avantatge, per al cerer, que hom no haurà de mirar prim quant a pes i a preu i la supressió, gairebé segura, de l'enganyifa dels culs de ciri i dels apagaments furtius tan bon punt el crèdul devot havia girat l'espatlla. Optisme excessiu? Qui sap!

PANICAL

Esports

CRONIQETA ESPORTIVA

EL SINDICAT DE JUGADORS DE FUTBOL

Era d'esperar que s'arribaria a la constitució d'un sindicat de jugadors professionals. Ordóñez, el mig-centre madrileny, va donar la fórmula darrerament amb el seu cas que tant de rebombori va produir.

La situació actual ha fet que els jugadors catalans alligonats pel règim d'apropiacions i d'intervencions obreres que es va establir portat per l'ambient revolucionari, i amb l'exemple del cas Ordóñez,

s'acabessin de decidir per la constitució d'un sindicat per a la defensa dels seus drets de professionals de l'esport.

El passat diumenge, al Casal de Cultura i Esports, van celebrar una reunió els jugadors, entrenadors i massatgistes; tots els elements professionals del futbol, per anar a la constitució d'una societat de defensa dels jugadors professionals.

El Sindicat es gairebé un fet. Van elegir la junta directiva que ha de tenir cura de redactar els estatuts, i donar els primers passos per apuntalar de ferm la nova associació.

Els jugadors professionals del futbol estan en el seu dret d'anar a la constitució d'una societat de força, puix que en les federacions mai no han trobat l'ajut que els calia ni l'emparança quan eren objecte d'ex-

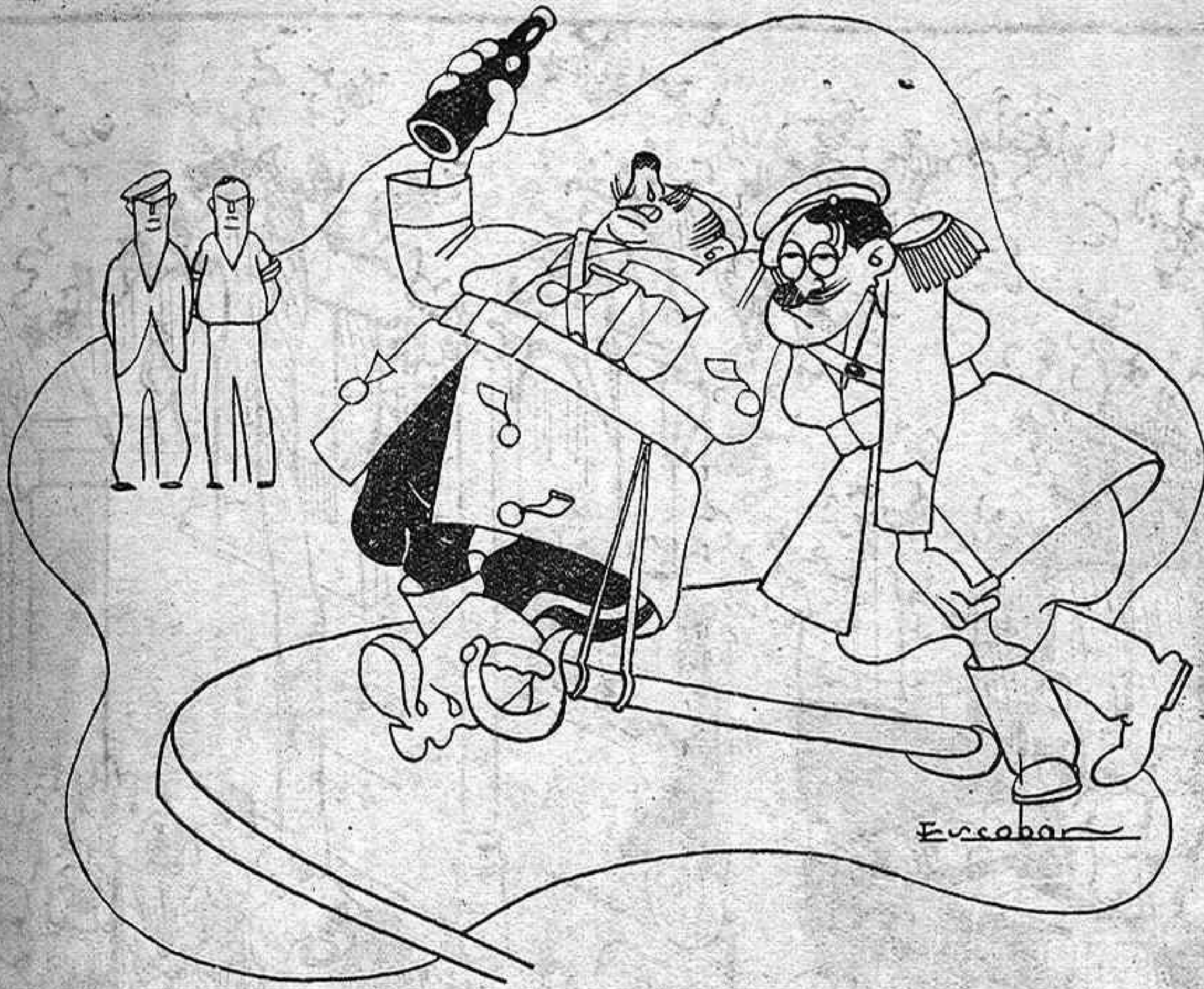
plotacions inqualificables per part dels clubs de futbol.

Els estatuts de jugadors professionals de la Federació Espanyola són una concepció inquisitorial que priva els jugadors de tots els drets i els assenyala, en canvi, tots els deures i obligacions.

Institüides les Federacions per l'ajut moral de tots els clubs, eren societats patronals unides per l'explotació del treballador, que en aquest cas era el jugador de futbol professional. Un cercle futbolístic podia prendre un jugador i rescindir-li el contracte al cap de quatre dies, i podia, en canvi, exercir el dret de retenció, quan aquest era un element de vàlua, i privar-li de passar a un altre club on hauria millorat les condicions de sou.

Això també s'acaba. Avui que

No hi ha d'haver eines inactives

—No van amb «monos»?

—No; prou feina tenen amb les mones.

anem de front a la socialització de tots els treballs, també s'ha de socialitzar el futbolisme professional. Tot ha de tenir un punt de suport, una palanca on apuntalar-se. Cal, però, que els mateixos jugadors instituits en societat de defensa, tinguin el seu Comitè de Control que tassi la vàlua de cada jugador i que estableixi quins són els professionals amb dret a percebre un sou de primer rengle, i quins els qui per la seva discutible qualitat no poden passar d'un tipus màxim de retribució.

Creiem, però, que ja ho endegaran amb seny i enginy. El que calia era la fundació de la societat. Aquest és el primer pas; ara cal donar els altres amb compte per affermar els peus i caminar ben recte.

Sagetes

El campions de natació han posat el seu esforç personal, la seva contribució esportiva i ciutadana, a l'acapte per a les Milícies Antifeixistes.

Tots els esportius tenen el deure de nodrir aquest fons i de portar la seva contribució a l'obra de lluita contra el feixisme.

Els homes joves, forts, els que

practiquen l'esport són gent que amb un fusell i un casc de cer serien bons soldats al front de combat.

Si són a la reraguarda, tenen el deure de fer tot el que calgui perquè els qui lluiten al front tinguin l'ajut econòmic, per tal que la lluita contra el feixisme assoleixi l'èxit que el poble espera.

Soldats de la reraguarda, cal que almenys ajudeu amb l'esforç per-

sonal al dels que lluiten al primer rengle.

Els clubs de futbol de la primera categoria, fan el buit al delegat que s'ha apropiat la Federació Catalana de Futbol perquè no volen que arribi a ésser un fet la formació d'una primera Categoria catalana de catorze clubs.

El senyor Eroles ho ha fet amb la màxima bona fe, però no sap que la casa de la Cucurulla és més difícil de portar que una fonda de sisos. Els ha semblat que com a vice-president del Sants volia allargar la primera categoria fins allà on convingués al Sants per a entrar-hi i aquests sol fet ha posat els clubs a l'expectativa pel temor que l'apropiació portada a cap pel senyor Eroles, fos en defensa d'un interessos de club.

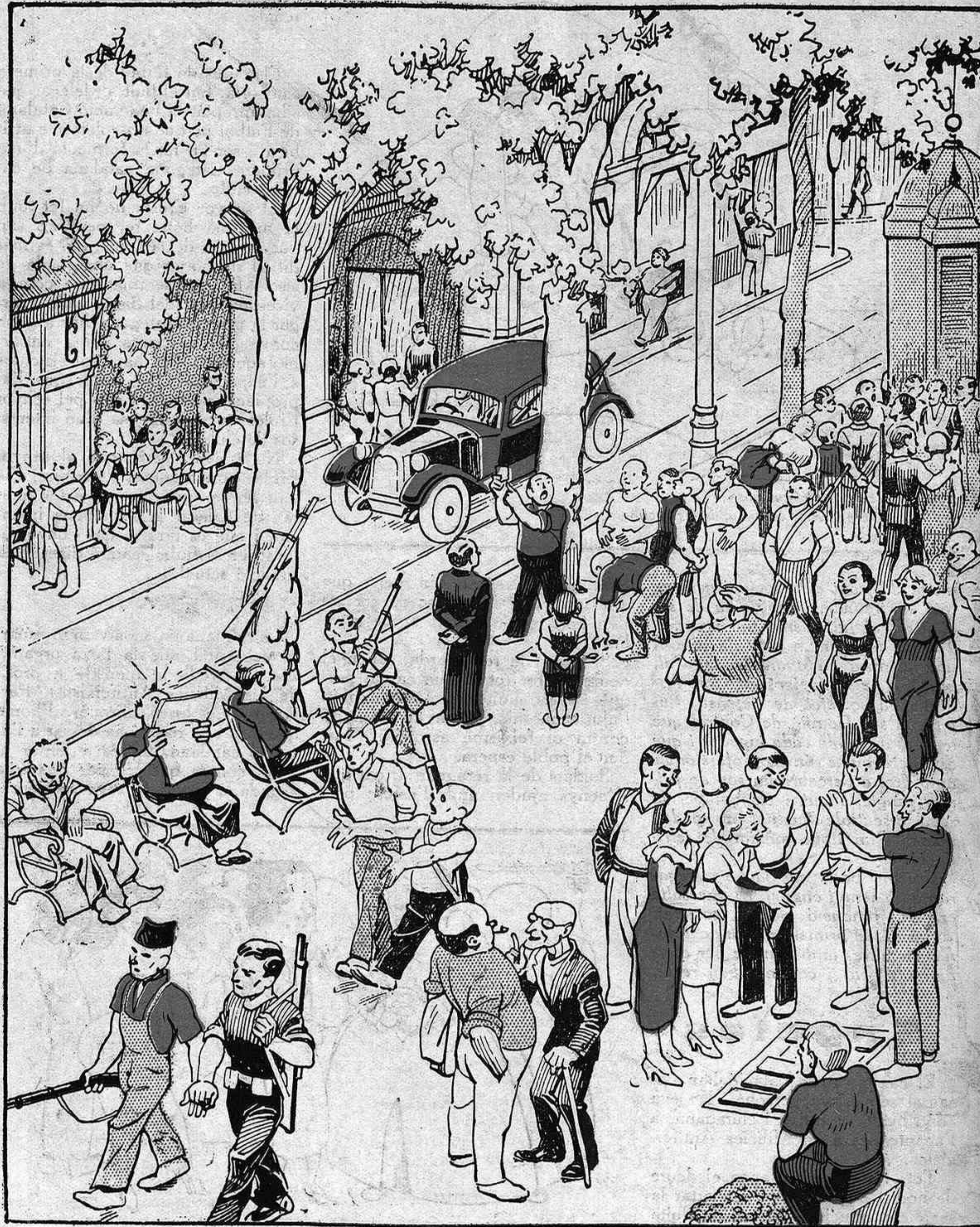
No creiem, però, que el senyor Eroles portés aquest determini. Estem segurs que els seus actes hauran de palesar la seva bona intenció, i que es farà el que convingui més per al futbol català dins de la situació actual.

La setmana passada vam insinuar, la necessitat que la boxa organitzés una vetllada monstre a profit de les Milícies Antifeixistes. Parlàvem que Josep Gironès, l'home que més bon record ha deixat a l'afecció catalana, tornés a lluitar al reng, encara que fos per una sola vegada, i portés la seva collabora-

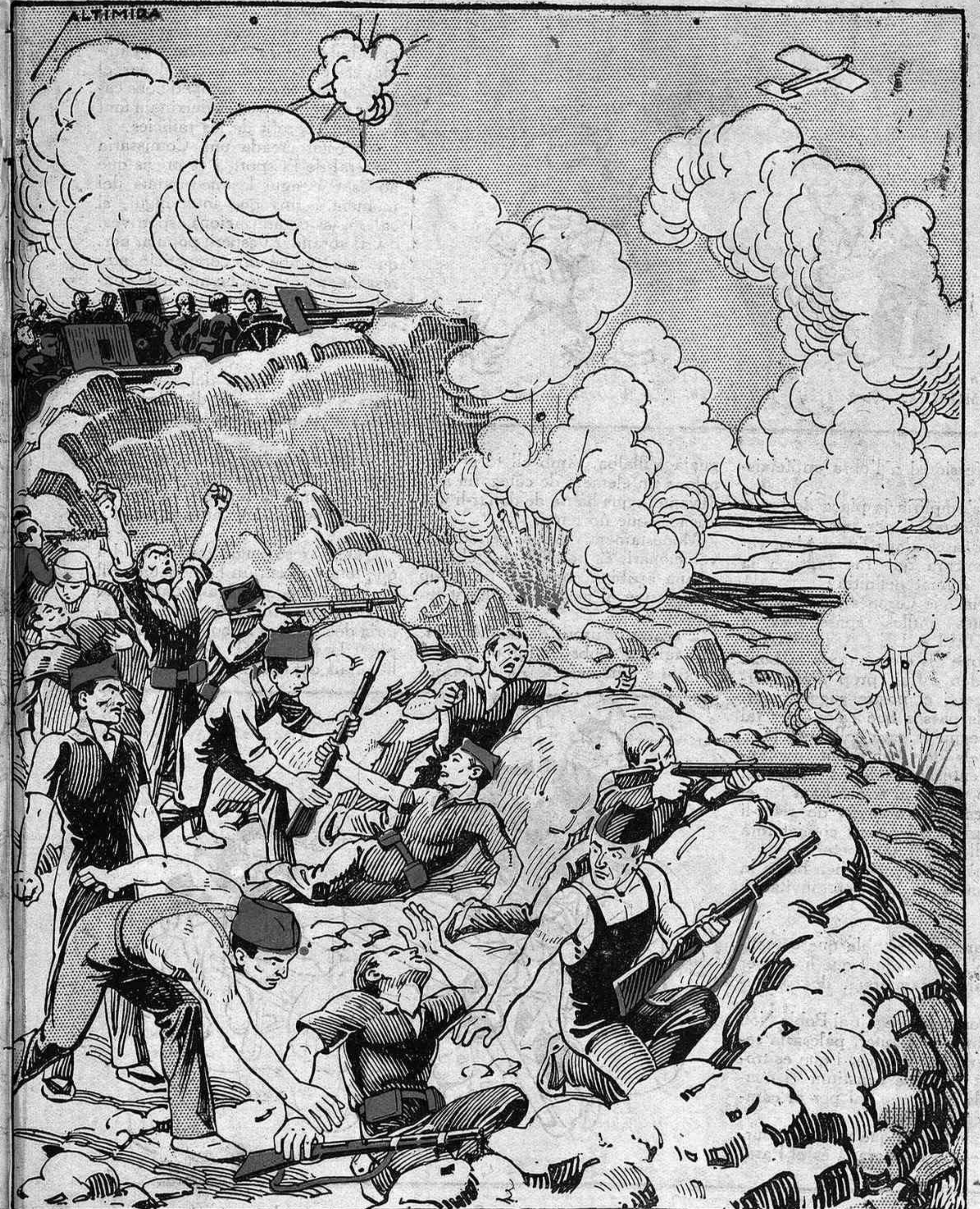

—I, doncs, amb qui us confessareu, ara?

—Ara rai, que ja tenim promés!

A LA CIUTAT SOBREN FUSELLS

AL FRONT MANQUEN ARMES

TÍSNER

EL MILICIA. — Aquest sabre —i perdoni—, se li trencarà per l'osca!

ció professional a l'obra antifeixista.

¿No s'ompliria la plaça de braus «Monumental», per veure l'ídol de la boxa catalana lluitar altra vegada, encara que fos l'última la del seu comiat definitiu?

Caldria que Gironès s'assabentés d'aquestes ratlles aparegudes a L'ESQUELLA DE LA TORRATXA, i que els elements de la boxa que poden influir prop d'ell, perquè accepti el nostre suggeriment, facin els passos que calgui per tal d'aconseguir la seva col·laboració.

Tots els ídols han sentit enyorança de l'entusiasme de les multituds. Gironès veuria al seu voltant tot el poble esportiu afanyós de retre-li un homenatge i aquest comiat fóra per a ell un comiat apoteòsic.

Gironès, cal pensar ben bé en la importància de la nostra invitació.

**

El Barcelona sembla que comença a trobar el conjunt que li cal per a iniciar el campionat de Catalunya.

El triomf aconseguit al Poble Nou jugant amb el Júpiter, palesa la seva superioritat tècnica, i que es troba molt prop de constituir el conjunt dels èxits que cal per al campionat català.

Un dels homes que més sobresurten a l'equip blau-grana és el Para-

guaià Villalba. Amb ell té el Barcelona un element de categoria a la davantera que haurà de donar-li una eficàcia que no tenia.

Modestament i en ple període revolucionari, és possible que el Barcelona arribi a constituir un equip notable per al nostre campionat regional.

L'acapte a profit de les Milícies, que fan els clubs de futbol, ascendeix ja a mils pessetes. Els afec-

nats al futbol contribueixen amb el seu ajut metàl·lic a l'obra contra el feixisme. Cal, però, endegar, ara, el futbol català, i organitzar els campionats com calgui per a donar el màxim interès a les competicions catalanes, i que aquestes deixin un tant per cent a profit de les milícies.

Ha estat creada una Comissaria General de l'Esport, i es precis que aquesta atengui les necessitats del moment i fins que intervingui, si cal, en les organitzacions esportives.

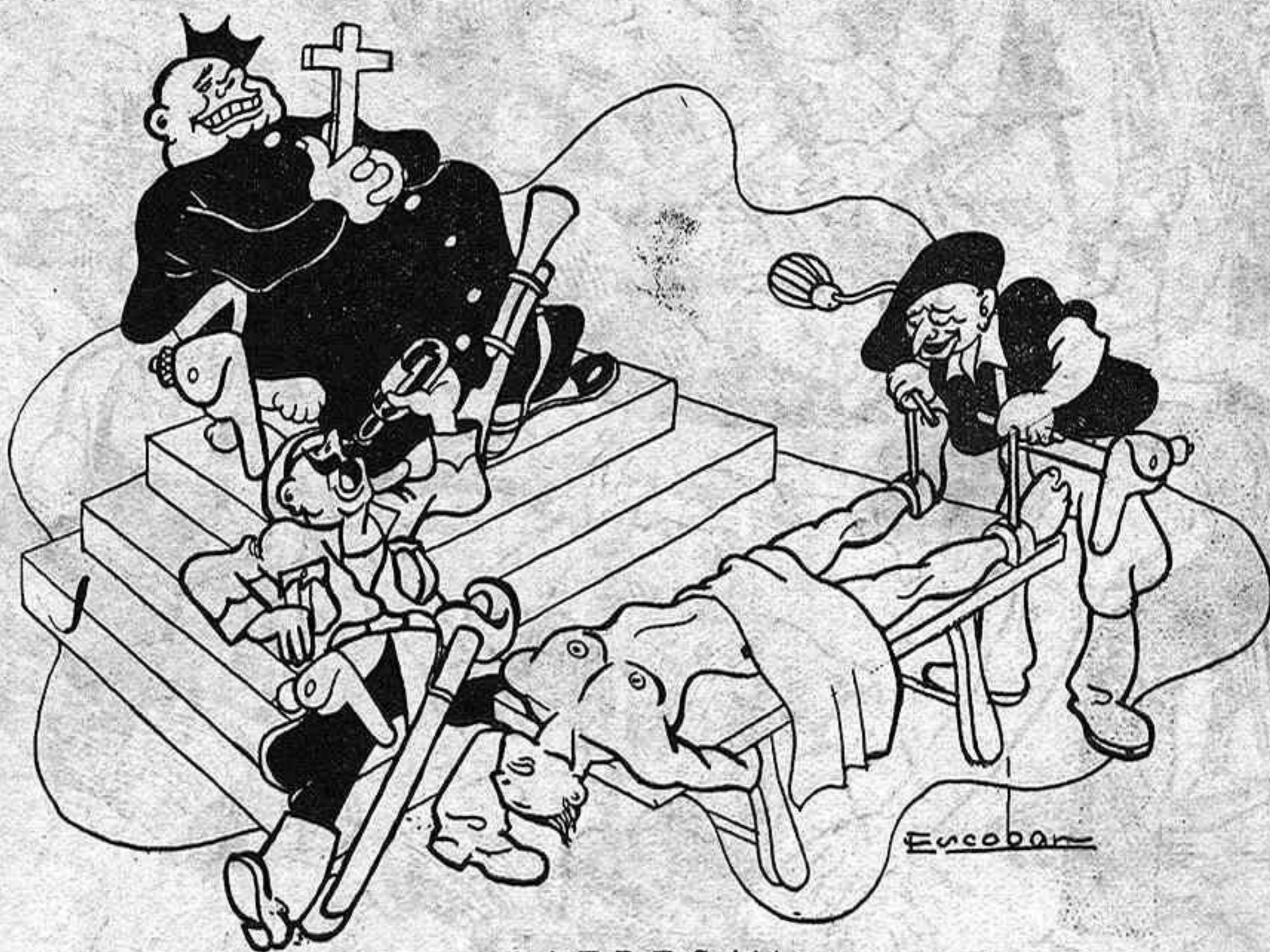
Cal abrindar l'esperit popular perquè trobi també una competició interessant ensems que un motiu de contribuir a l'acapte obert per a les milícies.

**

El jugador Areso del Barcelona paga el seu tribut ciutadà a les milícies antifeixistes defensant la República.

Areso es milicià a Loyola i va amb els milicians als camps del nord on es defensa la república i les reivindicacions obreres amb el fusell a la mà.

Quan Areso pugui tornar, caldrà que tots li retem un homenatge. Ell ha estat lluitador d'avantguarda i no esportiu de reraguarda com la majoria dels nostres futbolistes, i ha exposat la vida per la defensa de les llibertats del poble.

Eucoban

CAFRES!!!

Cal que reaccionem en forma catalanista

croniqueta de la setmana

A Granada tots els comitès de Sindicats obrers han estat afussellats per voler mantenir la vaga.

Els únics obrers que no han fet vaga han estat els de les fàbriques de taüts.

El feixisme és el millor protector d'aquesta indústria.

**

Sis afussellaments de militars feixistes a Barcelona, set a St. Sebastià, set a Alcalà d'Henares a més de la neteja general de tota la clergalla i genteta monarquizant.

I és que el poble, a la fi, comença a jutjar per ell mateix.

**

El Franco ha fet declaracions a un periòdic dels facciosos de Salamanca.

Explica en què consistirà la dictadura militar dels feixistes, que cridarà a col·laborar als homes de bona voluntat, etc., etc.

Recomanem a Franco que no es lliure als somnis, perquè «els homes de bona voluntat» que ell necessitaria ja han desaparegut de l'Espanya antifeixista.

**

Les finques del contrabandista Marc han estat lliurades als obrers.

Decididament el marquisme ha estat aixafat pel marxisme.

**

L'altre dia va fer un vol sobre Madrid un avió rebel.

I era aquest avió, nou de trinca, i de construcció moderníssima, i no l'han fabricat pas els facciosos espanyols...

Aquest avió nou de trinca i de construcció moderníssima, és una prova de la «neutralitat» que han acceptat determinades potències.

I nosaltres, els leals, vinga rebre felicitacions!

**

Ha estat detingut l'ex-ministre radical Abad Conde.

Creiem molt justificada la detenció d'aquest individu.

Per radical, per Abad i per Conde.

**

Diuen que el Cascajo ha fet afusellar el gran poeta García Lorca.

El feixisme vol demostrar que és enemic de l'art i la cultura.

**

Els feixistes de Saragossa, per mitjà d'«El Noticiero», donen compte d'un acord pres per la Comissió gestora.

Aquest acord consisteix a demanar com a premi per a Saragossa i Navarra una sortida a la Mediterrània.

Per ara aquesta gent encara tenen dues sortides; un passeig per Torrero, els de Saragossa i un tomb per la plaça Castillo, els de Navarra.

Després no els queda cap sortida.

**

Aquell Milans del Bosch, força

conegut dels obrers barcelonins, ha mort a Madrid.

La idea que mai més no podria perseguir els treballadors, el va conduir ràpidament a la neurastènia i li va arrugar el païdor.

Per nosaltres que descansi en pau.

**

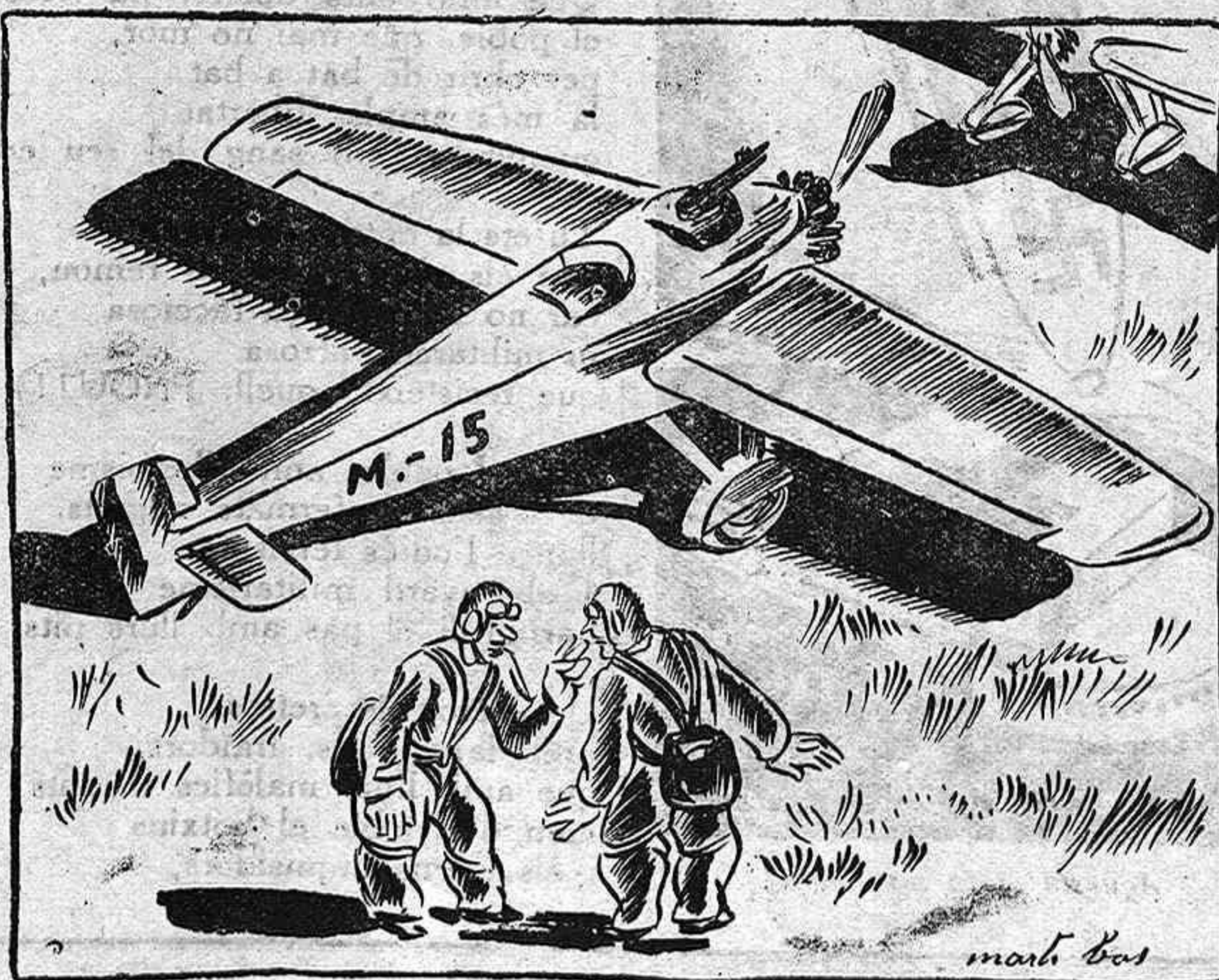
Ha estat detingut a Madrid el llefiscós Salazar Alonso.

L'important servei, podríem dir sanitari, el va portar a cap un escamot de companys de la F. A. I.

L'ex-ministre, amb una por que li feia tremolar tot el seu gras i grotesc cos, va fer constar davant el jutge que estava molt agraït del bon tracte que li havien donat els anarquistes.

Un vell refrà castellà diu «geni i figura fins a la sepultura», i el Salazar demostra ésser conseqüent.

Perquè l'únic mèrit d'aquest radical és la seva inclinació envers l'adulació, sap humiliar-se i arrose-

—I has batut el rècord de velocitat?

—Sí, empaitant un avió feixista.

gar-se per tal que li omplin el païdor.

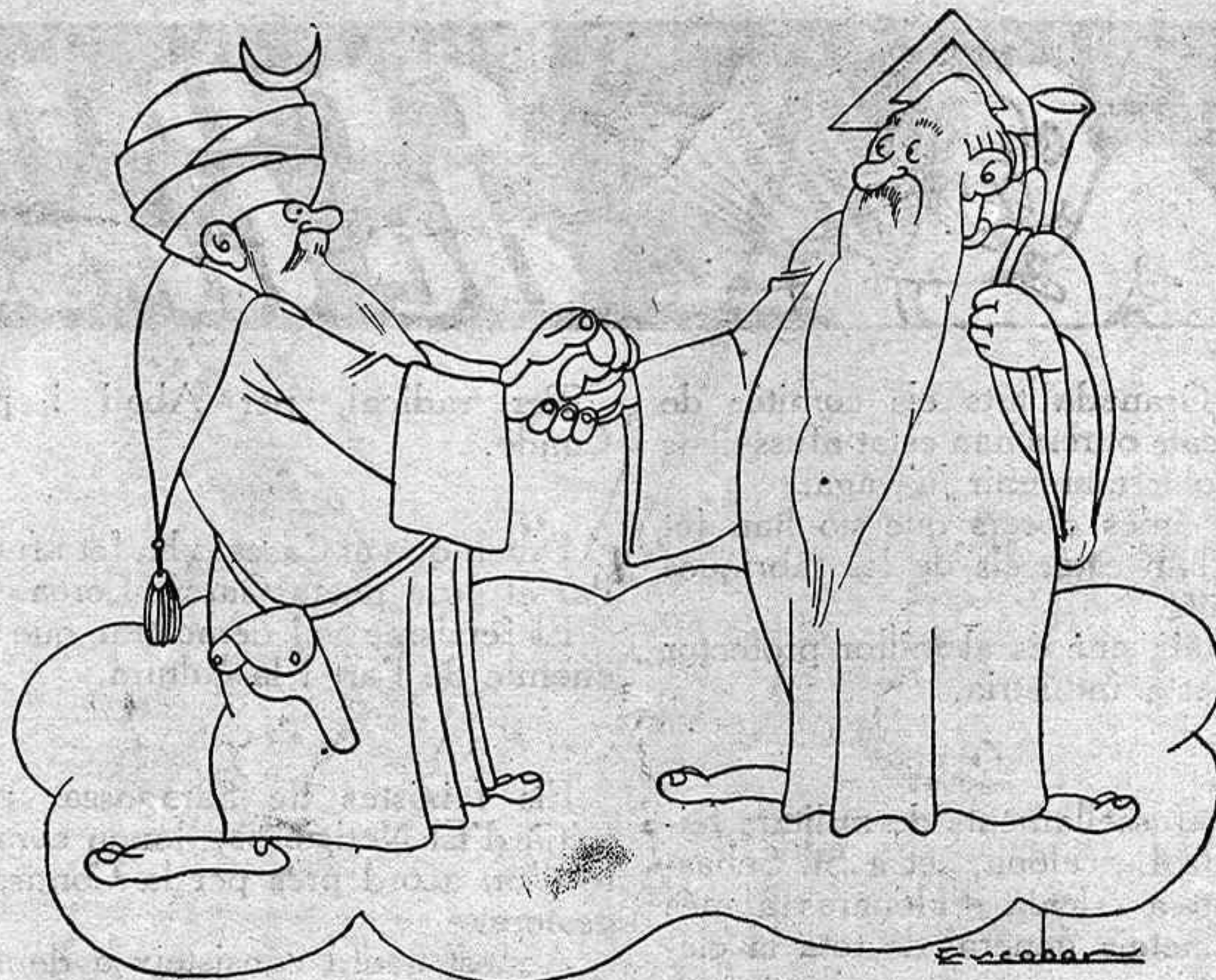
Ara ha cregut que la seva vaselina als companys de la F. A. I. podria servir-li en un proper futur gens faguer.

Es un inconscient, aquest fill de barber, si creu que els obrers puguin oblidar els contubernis d'expoliació i persecució de què els va fer víctima en complicitat amb Gil Robles.

No; els obrers no obliden, senyor «straperlista», senyor «panxa-ampla» satisfeta pel jesuïtisme.

La vostra adulació, Salazar, no commou els obrers.

Per altra part sou... un radical!

—Es clar que hem fet les paus! Com que tots dos volem l'esclavatge del poble!

NO PASSARAN!

per JOAN LLÁCER

Salut! Oh, dinou de juliol de mil nou-cents trenta-sis, que del roent fumerol del combat, va néixer el sol que marcà el camí precís,

Que amb llurs dolors, ha fressat el poble, que mai no mor, per obrir de bat a bat la més ampla llibertat guanyada amb sang del seu cor.

Tu ets la data més gloriosa que els règims caducs remou, car no hi ha força facciosa ni militarada afrosa que resisteixi aquell, PROU!!

Que el poble, amb l'heroisme dels seus desfermats neguits, llançà l'odiós feixisme i el covard militarisme barrant-li el pas amb llurs pits.

Un exèrcit de cretins, pretorians, folls, traïdors, que amb llurs malèfics instints eren del poble el botxins i els eterns inquisidors,

Covardament, sense honor, va metrallar pels carrers el poble treballador per junyir-lo a l'opressor i escanyar-lo més i més.

Més el poble nit i dia ha lluitat, fins que ha vençut amb ardida valentia, la superba pinxeria de l'exèrcit corromput.

I ha trencat la bruta història, amb el més rotund fracàs, d'un feixisme ple d'eufòria... Ell servirà la victòria alerta i amb l'arma al braç.

No han passat ni passaran! ni semblaran més el dol, ni el cap mai més no alçaran!... i un mal record servaran del dinou de juliol!

Siguem forts i anem avant units com un home sol, car la unió és la força gran!... i així, mai no passaran perquè el poble ho mana i vol!

Aquesta és la seva obra!

Cal guanyar la guerra; així haurem triomfat en la pau

—Mira un Queipo de Llano.

«Pero como ni España es un rincón de Asia, ni estamos en el alborar de nuestra civilización, ni Franco es el Gran Tamerlán, esas palabras grotescas las hemos sentido caer en el vacío con la lúgubre resonancia con que retumba en el escenario contemporáneo el verbo disparatado de los esperpentos.»

Quaranta dies de guerra! «La Publicitat» diu:

«Aquests quaranta dies de guerra són un testimoni impressionant de les nostres aptituds constructives. Hem fet un exèrcit que cada dia augmenta en força i disciplina; hem començat a perfilar un ordre; la victòria ens donarà alè i inspiració per a acabar l'obra grandiosa de la nova pau.»

Un fragment de l'editorial de «La Voz»:

«¿Qué les importa a ellos la destrucción de las familias, las ruinas acumuladas, el llanto de las madres, las viudas y los huérfanos? En Guadalupe, frailes, moros y legionarios fraternizan bajo el signo de la complicidad. El trabucaire, el condotiero y el pretoriano unen sus destinos y ganan juntos indulgencias plenas...»

A través de la premsa

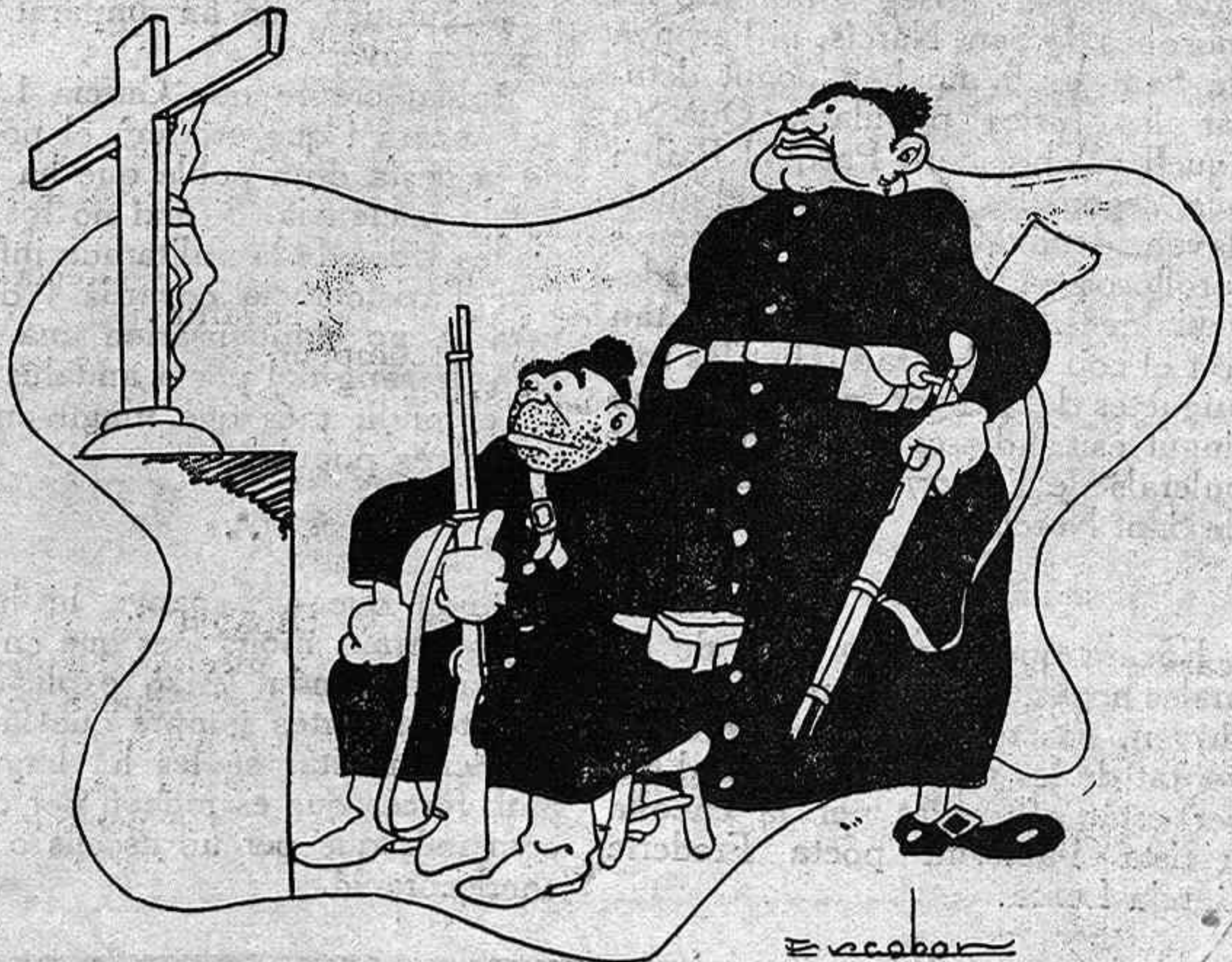
Diu «Las Noticias», molt encertadament:

«Por de pronto, no han de avergonzarse de lo que son. Es ridículo pretendan proletarizarse en lo externo solamente. Con ello se someten a una humillación que nadie tuvo el mal gusto de exigirles y que surte efectos tan opuestos a los que pretenden, que hasta se hacen sospechosos. No es delito llevar un traje bien cortado y vestir con pulcritud. El pueblo no se siente atacado ni ofendido porque salga uno a la calle con corbata y sombrero. Lo que, en todo caso, podría estimarse contrarrevolucionario sería reducir los gastos a lo más estrictamente necesario, con lo que se dejaría sin medios de sustento a miles de familias obreras. Tan inoportuna es la ostentación de riquezas como la simulación de indigencia.»

Demos tono a la ciudad vistiendo lo mejor que cada uno pueda dentro de los medios económicos de que disponga. Una revolución no se hace para que todo el mundo vista

mal, sino para que nadie tenga que cubrirse con andrajos.»

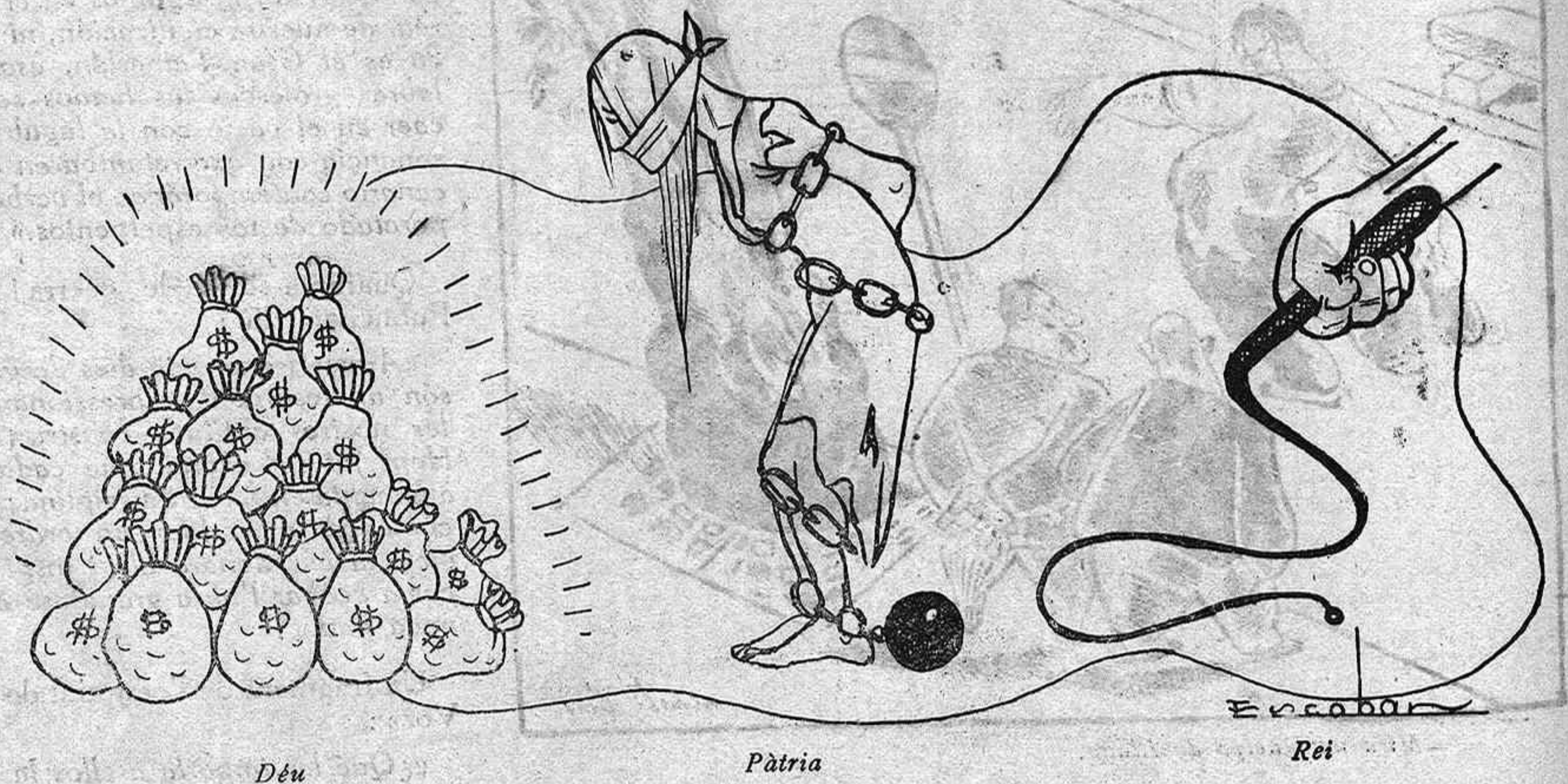
Els generals facciosos xerren copiosament. «Ahora» se n'ocupa i escriu:

—No ens en podem pas fiar. El 16 de febrer, ja ens féu figa.

Les armes que treballin al front. Ací, que treballin les eines

IDEAL FEIXISTA

Déu

Pàtria

Rei

Esquellots

Ens havem referit diverses vegades al paper ridícul que havien fet fer a llurs devots els sants especialitzats en l'art de fer miracles. Ni el rave de Sant Josep Oriol, ni les mosques de Sant Narcís, ni l'aranya de Sant Jordi, no han pogut deturar les fúries populars. Què fa aquell cèlebre Sant Pasqual Bailon que, segons les monges que el guardaven, donava copets més o menys sorollosos cada vegada que s'esdevenia quelcom extraordinari? Es tan fort el cop que hauran rebut les formiguetes del Senyor, que no hauran tingut esma d'escoltar els trucs sepulcral de l'incorrupte competidor de Sant Narcís.

**

Encara que la major part de les males noves, dissortadament es confirmen, ens resistim a creure en la veritat de les veus que corren d'haver estat afussellat per la canalla feixista l'altíssim poeta Frederic Garcia Lorca.

No ens sorprendria gens la tragèdia. No es podria esperar res més ni menys que el sacrifici de l'autor de «Yerma» i «Bodas de sangre» per part d'un coronel que porta el nom indecent de Cascajo, sacrifici comès pels professionals de l'«honor» a sou, i sota els plecs d'aquella «rojo gualda» que ha amparat tantes vergonyes.

Volem creure que Garcia Lorca viu encara i que escriurà el poema de la gesta d'un poble que ha acabat la paciència. Si així no fos, totes les vides de la militarada infecta i de l'aristocràcia covarda i degenerada, no compensarien una sola gota de sang del poeta andalús que ha enfondit més que ningú en les entranyes populars.

**

Diuen que a Espanya hi havia 850 generals, molts més que en cap exèrcit del món. Això explica les derrotes sofertes sempre que la burocràcia militar se les ha hagudes amb forces que es mouen per quelcom més que per un ascens o una condecoració.

Val a dir, que la generalada va baixant; però eren tants, que quasi no es coneix. Ara ens ve la notícia que el general Milans del Bosc, ha mort a Madrid, de mort *natural*, naturalment. Com a oració pòstuma a la cacatua dissecada que passejava encara una faixa i un sabre, hem de recordar que la seva memòria és digna de l'execració de tots els catalans per la seva actuació en els càrrecs de capità general i governador civil que va desempeñar en períodes de tirania. Si, materialment, la «simpatia dels catalans hagués d'acompanyar-lo a l'altre món, se n'hi hauria anat ben lubricat per les escopinades dels qui van sofrir la seva persecució incivil.

**

Alerta amb els emboscats amb etiqueta de tècnics! Ho havem fet avinent diverses vegades i el nostre advertiment no ha estat escoltat pel qui té encara el deure i la missió de no badar. Sota la disfressa d'arquitectes, historiadors, arxivers, artistes en general, professors de di-

Cada feixista és un enemic.
Cada enemic s'ha de tractar com a feixista

BLENOSIL

guareix ràpidament la
BLENORRAGIA

Sense lavatges ni injeccions, per crònica, rebel
i antiga que sigui. No perjudica.

Venda a BARCELONA: Segalá, Andreu, Específicos Pelayo, Martíñ, V. Ferrer, Específicos Universidad, La Cruz, Genové, Germana, Folguera, Coma, Específicos La Cruz (Sants) i tots altres Centres d'Específics i Farmàcies.

A MADRID: Joan Martíñ. - A PALMA: Cooperativa Farmacèutica Balear. - A VALENCIA: A. Gamir. A SARAGOSSA: S. A. Farmacèutica Aragonesa.

buix, poetes, escriptors de tota mena, etc., etc. pullulan una munió de genteta que fa de les seves en les nostres institucions culturals a profit de les dretes i de la clericalla. Un reaccionari pot ésser un bon escriptor, un excellent artista, un admirable ordenador d'arxius i biblioteques i com a tal no se li pot negar el pa i el vi. El que no pot ni de fer-se, és, en els moments revolucionaris que vivim, lliurar-los l'ordenació i el regiment del nou ordre cultural que el poble s'ha donat.

Si hi ha algú a la Generalitat, a

l'Ajuntament, a la Universitat o en qualsevol altre organisme oficial que no ho vulgui entendre, caldrà dir les coses pel seu nom i assenyalar persones amb pèls i senyals per tal que els nuclis populars no contaminats per la pegadella del favoritisme que encara no és fora de certes institucions, faci una esbandida exemplar i sanitària.

Alerta, doncs, perquè estem disposats a parlar clar!

•••

Amb permís de la censura que encara actua, transcrivim el peu d'una caricatura publicada en el diari «Heraldo de Madrid». Dos moros que parlen: —Ja coneixes bé els teus caps? —Ya ho crec! No els vaig fer córrer poc a Annual!

Fent ús del mateix permís que ens prenem a la bestreta, haurem de celebrar l'esperança d'una provera república del Riff, tant com la proclamació de la República federal espanyola. Federal de debó, s'entén! És a dir, per libèrrima voluntat dels federats. Catalunya no podria tolerar una regressió a un estat de coses definitivament liquidat. Hi ha massa sang i sacrificis per entremig.

••

Ja s'ha dit i proclamat per tots els organismes responsables que cal acabar amb les requises, violacions de domicili i execucions arbitràries, car la revolució té un ordre i uns tribunals amb prou poders per a jutjar i sentenciar com calgui. També s'ha convingut que les armes i els homes útils que les tenen, han d'anar al front o bé deixar-les i posar-se a treballar. Fer el contrari, és fatxenderia i ganes de fer els soldats a reraguarda. Després d'això, fonamental i elemental, seria demanar massa que els autos no portessin velocitats exagerades i, sobretot, que no anessin contra direcció? Ens sembla que la lluita contra el feixisme, no en patiria pas gens.

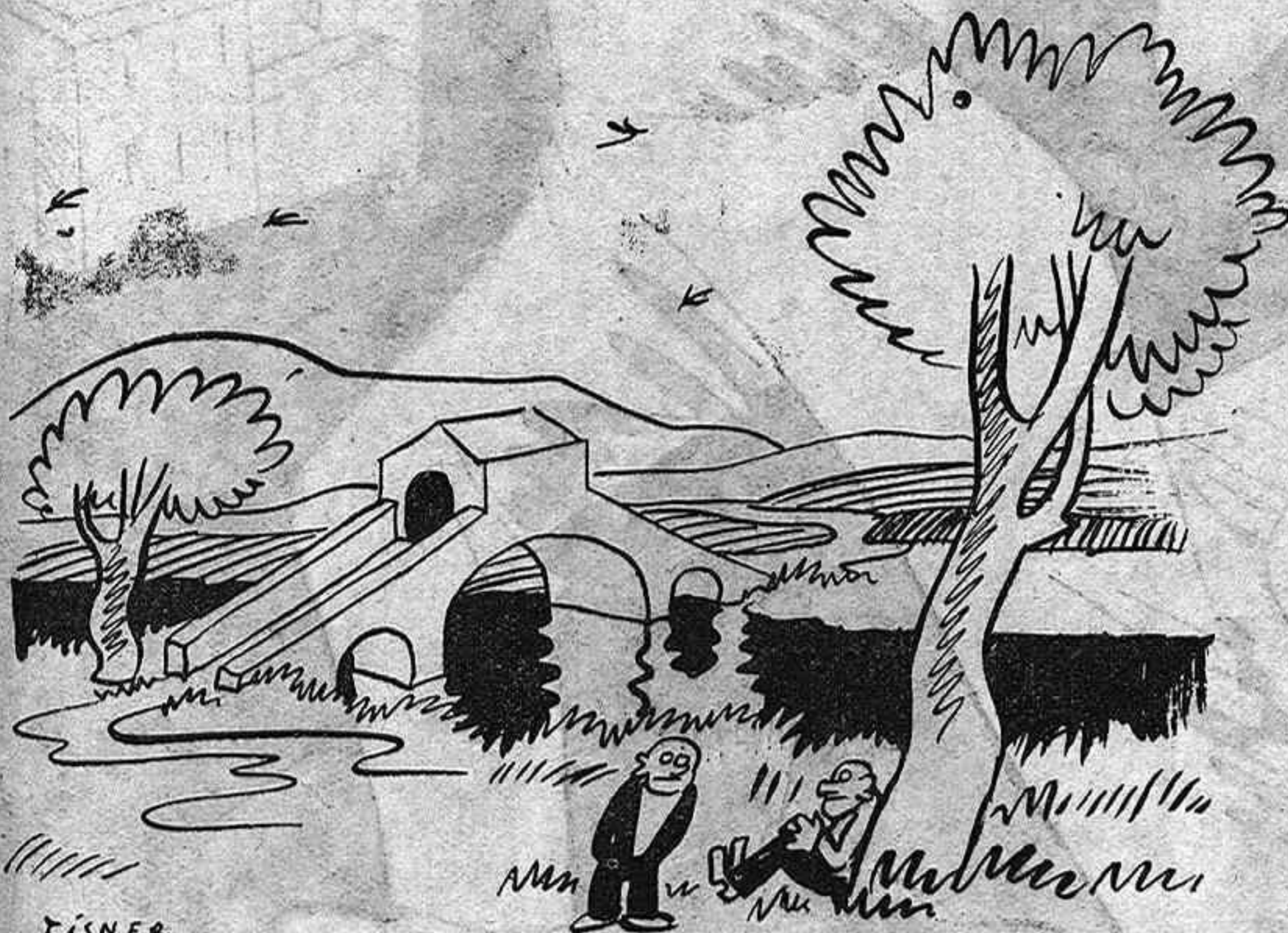
Correspondència

R. P. — Ni més ni menys i no hi torneu més.

Vinyalet. — Terrassa.—Molt estimable la vostra idea, però no és pas el moment més adient per a portar-la a cap.

Manelet.—Massa llarg i, no us l'elogi; és un esforç més que fem.

Manelit. — Massa llarg i no us enfadeu, molt poc interessant.

FÍSTER

CORDOVA

—No parlis; hi ha moros a la costa.

Ara és quan ens sentim més compenetrats
amb la República

TRIBUNALS POPULARS

EL POBLE. — Prou!!